

(๒๒)

คำสั่งศาลรัฐธรรมนูญ

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์
ศาลรัฐธรรมนูญ

คำสั่งที่ ๔๙/๒๕๖๗

เรื่องพิจารณาที่ ต. ๒๙/๒๕๖๗

วันที่ ๔ เดือน กันยายน พุทธศักราช ๒๕๖๗

ระหว่าง { นายไพบุลย์ นิติตะวัน ผู้ร้อง
กรรมสนธิสัญญาและกฎหมาย ที่ ๑ ผู้ถูกร้อง
กระทรวงการต่างประเทศ ที่ ๒

เรื่อง นายไพบุลย์ นิติตะวัน (ผู้ร้อง) ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓

ข้อเท็จจริงตามคำร้องและเอกสารประกอบคำร้องสรุปได้ว่า นายไพบุลย์ นิติตะวัน (ผู้ร้อง) กล่าวอ้างว่า ผู้ร้องในฐานะปวงชนชาวไทยที่มีสิทธิในเขตอธิปไตยและผลประโยชน์ในทรัพยากรทางทะเลของประเทศไทย กรรมสนธิสัญญาและกฎหมาย (ผู้ถูกร้องที่ ๑) และกระทรวงการต่างประเทศ (ผู้ถูกร้องที่ ๒) นำบันทึกความเข้าใจระหว่างรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทยกับรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรกัมพูชาว่าด้วยพื้นที่ที่ไทยและกัมพูชาอ้างสิทธิในไหล่ทวีปทับซ้อนกัน ค.ศ. ๒๐๐๑ (MOU ๒๕๔๔) มาใช้ดำเนินการแบ่งเขตอธิปไตยทางทะเลของประเทศไทยด้านอ่าวไทยและแบ่งผลประโยชน์ในทรัพยากรธรรมชาติทางทะเลของประเทศไทยให้แก่ประเทศกัมพูชา ทั้งที่ตามแนบท้ายประกาศกำหนดเขตไหล่ทวีปของประเทศไทยด้านอ่าวไทยตามอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเลที่เกี่ยวข้องพื้นที่ตาม MOU ๒๕๔๔ เป็นเขตอธิปไตยและผลประโยชน์ของชาติทั้งหมด MOU ๒๕๔๔ เป็นหนังสือสัญญาที่มีผลเปลี่ยนแปลงอาณาเขตไทยหรือเขตอำนาจรัฐ ต้องได้รับความเห็นชอบจากรัฐสภา เมื่อกระทำขึ้นโดยไม่ได้รับความเห็นชอบจากรัฐสภา จึงขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ ใช้บังคับไม่ได้

ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๕ ตกเป็นโมฆะทั้งฉบับ และไม่มีผลผูกพันรัฐภาคีทั้งสองตามหลักการเรื่องความไม่สมบูรณ์แห่งสนธิสัญญาที่กำหนดไว้ในอนุสัญญากรุงเวียนนาว่าด้วยกฎหมายสนธิสัญญา ค.ศ. ๑๙๖๙ การกระทำของผู้ถูกร้องทั้งสองเป็นการละเมิดสิทธิของผู้ร้องตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓ มาตรา ๒๕ และมาตรา ๔๓ วรรคหนึ่ง (๒)

ผู้ร้องยื่นคำร้องต่อผู้ตรวจการแผ่นดินขอให้ยื่นคำร้องต่อศาลรัฐธรรมนูญ แต่ผู้ตรวจการแผ่นดินไม่ยื่นคำร้องต่อศาลรัฐธรรมนูญพร้อมด้วยความเห็นภายในหกสิบวันนับแต่วันที่ได้รับคำร้อง

ผู้ร้องขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓ ดังนี้

๑. การกระทำของผู้ถูกร้องทั้งสองละเมิดสิทธิของผู้ร้องตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓ มาตรา ๒๕ และมาตรา ๔๓ วรรคหนึ่ง (๒)

๒. MOU ๒๕๔๔ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ และตกเป็นโมฆะทั้งฉบับ

๓. มีคำสั่งให้ผู้ถูกร้องทั้งสองยกเลิกการนำ MOU ๒๕๔๔ มาใช้ในการแบ่งเขตอธิปไตย และแบ่งผลประโยชน์ในทรัพยากรธรรมชาติทางทะเลของประเทศไทยด้านอ่าวไทยให้แก่ประเทศกัมพูชา

ประเด็นที่ศาลรัฐธรรมนูญต้องพิจารณาเบื้องต้นมีว่า คำร้องของผู้ร้องต้องด้วยรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓ ที่ศาลรัฐธรรมนูญจะรับไว้พิจารณาวินิจฉัย หรือไม่

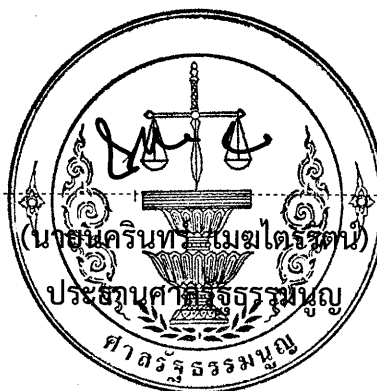
รัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓ บัญญัติว่า “บุคคลซึ่งถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพที่รัฐธรรมนูญคุ้มครองไว้มีสิทธิยื่นคำร้องต่อศาลรัฐธรรมนูญเพื่อมีคำวินิจฉัยว่าการกระทำนั้นขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ” พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๔๖ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “บุคคลซึ่งถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพโดยตรงและได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหาย หรืออาจจะเดือดร้อนหรือเสียหายโดยมีอาจหลีกเลี่ยงได้อันเนื่องจากการถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพนั้น ย่อมมีสิทธิยื่นคำร้องขอให้ศาลพิจารณาวินิจฉัยคดีตามมาตรา ๗ (๑๑) ได้ โดยจะต้องยื่นคำร้องต่อผู้ตรวจการแผ่นดินเสียก่อน ภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่รู้หรือควรรู้ถึงการถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพดังกล่าว เว้นแต่การละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพนั้นยังคงมีอยู่ก็ให้ยื่นคำร้องได้ทราบที่การละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพนั้นยังคงมีอยู่ และให้นำความในมาตรา ๔๘ วรรคหนึ่งและวรรคสอง มาใช้บังคับด้วยโดยอนุโลม โดยต้องยื่นคำร้องต่อศาลภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่ได้รับความเห็นของผู้ตรวจการแผ่นดิน หรือวันที่พ้นกำหนดเวลาที่ผู้ตรวจการแผ่นดินไม่ยื่นคำร้องต่อศาลตามมาตรา ๔๘ วรรคสอง”

- ๓ -

พิจารณาแล้วเห็นว่า ข้อเท็จจริงตามคำร้อง เอกสารประกอบคำร้อง ความเห็นและข้อมูลของผู้ถูกร้องที่ ๑ ผู้ร้องกล่าวอ้างว่า ผู้ร้องเป็นปวงชนชาวไทยที่มีสิทธิในเขตอธิปไตยและผลประโยชน์ในทรัพยากรธรรมชาติทางทะเลของประเทศไทย ผู้ถูกร้องทั้งสองนำบันทึกความเข้าใจระหว่างรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทยกับรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรกัมพูชาว่าด้วยพื้นที่ที่ไทยและกัมพูชาอ้างสิทธิในไหล่ทวีปทับซ้อนกัน ค.ศ. ๒๐๐๑ (MOU ๒๕๔๔) ที่ทำขึ้นขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญมาใช้เป็นเครื่องมือดำเนินการแบ่งเขตอธิปไตยและผลประโยชน์ในทรัพยากรธรรมชาติทางทะเลของประเทศไทย ละเมิดสิทธิของผู้ร้องขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓ มาตรา ๒๕ และมาตรา ๔๓ วรรคหนึ่ง (๒) ซึ่งการยื่นคำร้องตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓ ต้องเป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๔๖ แม้ผู้ร้องยื่นคำร้องต่อผู้ตรวจการแผ่นดินและผู้ตรวจการแผ่นดินไม่ยื่นคำร้องต่อศาลรัฐธรรมนูญภายในระยะเวลาที่กฎหมายกำหนด อันทำให้ผู้ร้องมีสิทธิยื่นคำร้องโดยตรงต่อศาลรัฐธรรมนูญก็ตาม แต่เมื่อข้อเท็จจริงตามคำร้องและเอกสารประกอบคำร้องปรากฏว่า กรณีเป็นปัญหาเรื่องหน้าที่ของรัฐตามหมวด ๕ ของรัฐธรรมนูญ ประกอบกับยังไม่ปรากฏว่าผู้ร้องเป็นบุคคลซึ่งถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพตามรัฐธรรมนูญโดยตรงจากการกระทำของผู้ถูกร้องทั้งสอง ข้อกล่าวอ้างของผู้ร้องเป็นเพียงการแสดงความคิดเห็นของผู้ร้องในฐานะประชาชนเกี่ยวกับปัญหาความชอบด้วยรัฐธรรมนูญของ MOU ๒๕๔๔ เท่านั้น กรณีไม่เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๔๖ วรรคหนึ่ง ดังนั้น ผู้ร้องไม่อาจยื่นคำร้องดังกล่าวตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓

อาศัยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น จึงมีคำสั่งไม่รับคำร้องไว้พิจารณาวินิจฉัย เมื่อมีคำสั่งไม่รับคำร้องไว้พิจารณาวินิจฉัยแล้ว คำขออื่นย่อมเป็นอันตกไป

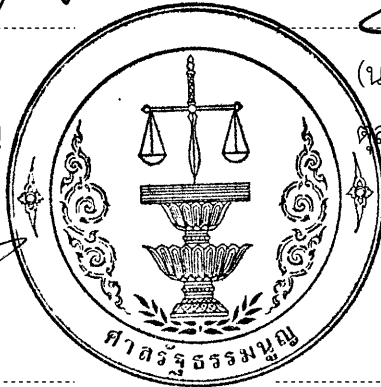
(คำสั่งที่ ๔๙/๒๕๖๓)

(นายปัญญา อุดชาชน)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายอุดม สิทธิวิรัชธรรม)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายวิรุฬห์ แสงเทียน)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายจิรนิติ หะวานนท์)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายนฤตล เทพพิทักษ์)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายบรรจงศักดิ์ วงศ์ปราชญ์)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายอุดม รัฐอมฤต)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายสุเมธ รอยกุลเจริญ)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ